

EĞER
KIZIN
OLSAYDIM

MEREDITH RUSSO

Çeviren
Ece Karağaç

Bana anne olma onurunu bahşeden Vivian ve Darwin'e.
Kendi hikâyesiyse bu kitaba çokça ilham veren ve devam edemeyeceğimi
düşündüğüm anlarda beni zorlayan Juniper'a.
Ben yazarlık bölümünü seçtiğimde (ikinci anadal olarak kadın
çalışmaları da cabası!) çıldırmayan anne ve babama.
İşyan ederek, dövüşerek, salgınları atlatarak, dostlarının yasını tutarak ve
hayal dahi edemeyeceğim türlü acılar çekerek bana şu an sahip olduğum
özgürlüğü ve fırsatları sunan tüm kadın, erkek ve aradaki atalarma.
Oralarda bir yerlerde her gün hayatta kalmayı ve güvenli olmaktan çok
uzak bu dünyada hem iç hem de dış güzelliklerini
korumayı başaran tüm kız, erkek ve aradaki kardeşlerime.
Yalnız ve korkmuş, bir çıkış yolu yokmuş gibi hissedene, asla
şu anki hâllerinden daha iyi olamayacaklarını düşünen tüm
kız, erkek ve aradaki çocuklara.
Başaramayan, şimdi güç içinde uyuyan ve adını
asla unutmayacağımız herkese.
Bu kitap hepiniz için.

1. BÖLÜM

Otobüs küf, makine yağı ve ter kokuyordu. Arkamızda sere serpe uzanan Atlanta banliyösü gözden kaybolurken ayağımla yerde ritim tuttum ve yeni uzayan saçımın bir buklesini çığnedim. Peşimi bırakmayan bir ses bana, evden sadece yarım saat mesafede olduğumu ve bir sonraki durakta inip Symrna'ya yürürsem gün batımında yatak odamın konforunda, annemin nişastalı yemeklerinin tanıdık kokusu içinde olabileceğimi söylüyordu. Annem bana sarılırdı ve oturup televizyondaki berbat televizyon programlarını izlerdik, sonra annem programın yarısında uyuyakalır-
dı ve hiçbir şey değişmezdi.

Fakat bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Çünkü ben değişmiştim.

Hızla akıp giden ağaçlara bakarken aklım, şehirdeki bir alışveriş merkezinin tuvaletine döndü ve görüntüler tıpkı bir çiçek dürbünündeki gibi yer değiştirdi: Okulumdan bir kız, beni görünce attığı çığlık. Bir hışımla içeri dalan, hızla boynuma ve omuzlarıma uzanan elleri. Yere düşen bedenim.

“İyi misin?” diye âdeta kulağımın dibinde bağırdı bir ses. Başımı kaldırıp bakınca kulaklık takmış bir adam gördüm, çenesini önümdeki koltuğun tepesine dayamıştı. Kulaklıklarını çıkarırken yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Kusura bakma.”

“Sorun değil,” dedim. Gözlerini bana dikti, parmakları koltuğun başlığında ritim tutuyordu. Sanki bir Şey syilemem gerekirmiş gibi hissetsem de sesimin beni ele vermesinden endişe ediyordum.

“Yolculuk nereye?” Bir kedi gibi koltuğunun arkasına yayıldı, kolları neredeyse bacaklarıma değiyordu. Küçük, zırhlı bir topun içine kıvrılıp bavuluma saklanmak istedim.

“Lambertville’e,” dedim sessizce. “Hecate County’ye.”

“Ben Knoxville’e gidiyorum,” dedi, Gnosis Crank adlı müzik grubundan bahsetmeye başlamadan önce. Sırf kendinden bahsedebilmek için bana formaliteden bu soruyu sorduğunu fark ettim ama umurumda değildi; bu, konuşmama pek gerek olmadığı anlamına geliyordu. Bana Five Points’te para karşılığı verdikleri ilk konserden bahsediyordu.

“Harika,” dedim.

“Eğer Şöyle bir bakmak istersen Őarkılarımızın çoğunu internette bulabilirsin.”

“Bakacağım.”

“Gzn nasıl morardı bu arada?”

“Ben...”

“Erkek arkadaşın mı yaptı?” diye sordu.

Yanaklarım yanıyordu. Çenesini kaşıdı. Bir erkek arkadaşım olduğunu sanmıştı. Benim bir kız olduğumu sanmıştı. Başka Őartlar altında olsa bu beni heyecanlandırırdı.

“Düştüm,” dedim.

Gülümsemesi soldu.

“Annem de komşulara öyle derdi,” dedi. “Daha iyisini hak ediyordu, sen de hak ediyorsun.”

“Tamam,” dedim başımı sallayarak. Belki de haklıydı fakat ne hak ettiğim ve hayattan ne beklediğim apayrı iki Őeydi. “Teşekrler.”

“Sorun değil,” dedi kulaklığını tekrar takarken. Gülümsedi ve koltuğuna geri dönmeden önce fazla yüksek bir sesle ekledi: “Tanıştığımıza memnun oldum.”

I-75 üzerinden kuzeye doğru ilerlerken anneme mesaj atıp iyi olduğumu ve yolu yarladığımızı söyledim. Cevaben beni sevdiğini yazdı ama endişesini telefonun öbür ucundan hissedebiliyordum. Onu evimizde tek başına hayal ettim; tavan pervaneleri tepesinde vızıldarken arkada Carrie Underwood çalıp duruyordu. Elleri önündeki masaya yayılmış unla kaplıydı, fırında çok fazla kurabiye vardı çünkü iki kişilik pişirmeye alıştı. Eğer normal olmaya ya da en azından ölmeye gücüm yetseydi herkes mutlu olabilirdi.

“Gelecek istasyon Lambertville!” dedi şoför hoparlörden yükselen keskin ve mekanik sesiyle. Pencerenin dışındaki manzara değişmemişti. Dağlar aynı görünüyordu. Ağaçlar aynı görünüyordu. Güneyde herhangi bir yerde olabilirdik, yani hiçbir yerde. Burası babamın yaşayacağı türden bir yere benziyordu.

Otobüs durağa yanaşırken ellerim titredi. Ayaklanan tek yolcu bendim. Ben eşyalarımı toplarken müzisyen kafasını okuduğu dergiden kaldırıp bana kafa salladı. Kösele gibi bir derisi ve terli, lekeli bir iş gömleği olan daha yaşlıca bir adam beni göz teması kurmadan baştan ayağa süzdü. Doğruca önüme baktım ve fark etmemişim gibi davrandım.

Kapı açıldı ve otobüsten bir tıslama yükseldi. Gözlerimi kapadım ve artık beni duyduğundan pek emin olmasam da Tanrı'ya kısa bir dua edip aşağı indim. Hastalıklı derecede nemli bir akşamüstü sıcaklığı yüzüme duvar gibi çarptı.

Babamı son görüşümden bu yana altı yıl geçmişti. Bu ânı zihnimde defalarca prova etmiştim. Ona koşup sarılacaktım, o da başıma bir öpücük konduracaktı ve ben, uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissedecektim.

“Bu sen misin?” diye sordu babam, sesi otobüs motorunun çıkardığı derin homurtunu içinde kayboluyordu. Parlak ışık karışında gözlerimi kıstım. Tel çerçeveli bir güneş gözlüğü takıyordu ve saçları yarı yarıya kırılmıştı. Ağzının kenarlarında derin çizgiler oluşmuştu. Annem bunlara “gülme çizgileri” derdi, o

yüzden nasıl olmuştu da babamda bu çizgiler belirmişti anlamıyordum. Bir tek ağzı hatırladığım gibiydi: aynı ince, yatay çizgi.

“Merhaba baba,” dedim. Güneş gözlüğü, yüzüne bakmamı kolaylaştırıyordu. İkimiz de olduğumuz yere kök salmış gibiydik.

“Selam,” dedi babam bir süre sonra. “Eşyalarını arka tarafa koy.” Yük aracının kapağını açıp arabaya bindi. Bavulumu yerleştirip ben de ona katıldım. Bu arabayı hatırlıyordum; en azından on yılı vardı ama babam makinelerden iyi anlardı. “Aç olmalısın.”

“Pek sayılmaz,” dedim. Bir süredir aç değildim. Bir süredir ağlamıyordum. Daha çok uyuşmuş hissediyordum.

“Bir şeyler yemelisin.” Otoparktan çıkarken bana şöyle bir baktı. Artık gözlük camlarının arkasını görebiliyordum ve arkalarındaki gözleri sabit, neredeyse grimsi bir kahverengiydi. “Eve yakın bir lokanta var. Şimdi gidersek tüm mekân bize kalır.”

“Güzel.” Babam asla sosyal biri olmamıştı ama zihnindeki zayıf bir ses benimle görülmek istemediğini söylüyordu. Derin bir nefes aldım. “Gözlüğün güzelmiş.”

“Öyle mi?” Omuz silkti. “Astigmatım kötüye gidiyor. Gözlüğün yardımı oluyor.”

“Tedavi olduğuna sevindim,” dedim, sözcüklerim hissiyatım gibi tereddütlü ve tuhaftı. Gözlerimi kucağıma çevirdim.

“Gözlerini benden almışsın, biliyorsun. Sen de kendine dikkat etmelisin.”

“Olur, efendim.”

“Seni en kısa zamanda bir göz doktoruna götüreceğiz. Şu morluktan sonra her halükârda gözlerine bir baktırmak lazım.”

“Evet, efendim.” Ağacların solunda kalan bir reklam panosunda bir bazukadan kırmızı, beyaz ve mavi kıvılcımlar ateşleyen bir asker karikatürü vardı. GENERAL BLAMMO’NUN HAVAİ FİŞEK DÜKKÂNI. Güneşe doğru döndük ve gözleri yeniden saklandı, ağzı ne anlam çıkaracağımı bilmediğim bir hâl almıştı. “Annem sana ne anlattı?”

“Senin için endişeliydi,” dedi. “Yaşadığın yerde güvende olmadığını söyledi.”

“Sana ikinci sınıfta ne olduğundan bahsetti mi? Ben... hastanedeysen?”

Direksiyonun üzerindeki elinin boğumları beyazlaşmıştı. Karmış bir çan kulesi olan eski bir tuğla binanın yanından geçerken sessizce önüne baktı. Tabelada YENİ UMUT VAFTİZ KİLİSESİ yazıyordu. Gerisinde Walmart görünüyordu.

“Bunu daha sonra konuşabiliriz.” Gözlüğünü düzeltip iç çekti. Cildindeki çizgiler daha da derinleşmiş gibiydi. Altı yılda nasıl olup da bu kadar yaşlandığını düşündüm ama sonra benim de ne kadar değiştiğimi hatırladım.

“Özür dilerim,” dedim. “Bu konuyu açmamalıydım.” Yanımdan geçip giden derme çatma tütün çiftliklerini izledim. “Sadece, ne aradın ne de yazdın.”

“Ne diyeceğimi bilemedim,” dedi. “Baş etmek zordu... her şeyle.”

“Şimdi beni gördükten sonra baş edebiliyor musun?”

“Bana zaman ver, evlat.” Dudakları son cümleyi söylerken büzüştü, onun için fazla samimiydi. “Sanırım eski kafalıyım.”

Araba yavaşlarken dönüş sinyali kalbimle aynı hızda ötmeye başladı. Arabayı Sartoris Yemek Aracı'nın önüne çektik, burası beton bir zeminin üstüne yerleştirilip içi yeniden düzenlenmiş gerçek bir tren vagonuydu.

“Anlıyorum,” dedim. Onun gözünde nasıl görüldüğümü hayal etmeye çalıştım ve zihnim, kendimle ilgili en kötü düşüncelerimle doldu. “Adım artık Amanda bu arada, hani unuttuysan.”

“Tamam,” dedi. Motoru durdurdu, kapıyı açtı ve duraksadı. “Tamam, Amanda. Bunu yapabilirim.” Her zamanki gibi saat mekanizmasına benzeyen yürüyüşüyle ön kapıya doğru giderken ellerini ceplerindeydi ve dirsekleri simetrik açılardan iki yana dönüktü. Camdaki yansımama bakmadan duramadım; seyahat etmekten kırışmış bir şort ve pamuklu bir gömlek giymiş, uzun kahverengi saçlı, sıska bir genç kız.

Boş lokantaya girdiğimizde bir zil şingırdadı. Bir garson uyukulu gözlerle bize baktı ve gülümsedi. "Merhaba Bay Hardy!"

"İyi günler Mary Anne," dedi babam, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı ve tezgâhtaki bir sandalyeye otururken el salladı. Bu gülümseme başımı döndürdü. Ben yedi yaşındayken Küçükler Ligi'ne girmeyi denemek istediğimi söylediğimde gülümsemişti. Dokuz yaşındayken onunla avlanmaya gitmeyi kabul ettiğimde gülümsemişti. Gülümsediği başka bir zamanı hatırlamıyordum. "Büyükannenin felç geçirdiğini duydum. Toparlanabildiniz mi?"

"Cennetin onu istemediğini, cehennemin de kontrolü ele geçirmesinden korktuğunu söyledi," dedi kız, önlüğünün cebinden bir not defteri ve kalem çıkarıp yanımıza yaklaşırken. "Fakat fizik tedavi onu çok fena etkiledi."

"Bunun üstesinden gelecek biri varsa odur," dedi babam. Menüü incelemeyi ona doğru itti. "Buzlu çay ve tavuklu Sezar salata, lütfen."

Kız başını salladı. "Yanındaki de kim?" diye sordu, bana dönerek. Gözlerim ondan babama doğru kaydı.

"Ben Amanda," dedim. Daha fazla açıklama bekliyor gibiydi ama babamın başkalarına ailesi hakkında ne anlattığına dair bir fikrim yoktu. Ya tek bir çocuğu, bir oğlu olduğunu söylediye? Titreyerek menüyü ona uzattım. "Bir waffle ve diyet kola lütfen, hanımefendi, teşekkür ederim."

"Bu benim kızım," dedi babam bir an sonra, sesi tereddütlü ve gergindi.

"Aynı size benziyor!" Mary Anne içeceklerimizi getirmeye giderken rahatsız bir şekilde bakiştık.

"İyi birine benziyor," dedim.

"İyi bir garsondur," dedi babam. Gergince başını salladı. Bense parmaklarımla tezgâhın üzerinde davul çalıyor ve ayağımı dalgın bir şekilde ileri geri sallıyordum.

"Seninle kalmama izin verdiğin için teşekkürler," dedim hafifçe. "Benim için anlamı büyük."

"Hiç olmazsa bunu yapayım."

Mary Anne yemeklerimizi getirdi ve ekose iş gömleklere giyen, beyaz saçlı iki adamı karşılamak için müsaade istedi.

Adamlardan biri babamla konuşmak için durdu. Yuvarlak burnu mor damarlarla kaplıydı ve gözleri fırtına bulutlarına benzeyen kaşlarının altına saklanmıştı. "Bu küçük gün ışığı da kim?" diye sordu babamın üstünden eğilip bana el sallarken. Moraran gözümü görmemesi için başımı çevirdim.

"Amanda," diye mırıldandı babam. "Kızım."

Adam bir ısıklık çalıp babamın omzuna vurdu. "Onu daha evvel hiç görmediğimize şaşmamalı! Benim de böyle şirin bir kızım olsa ben de onu gözlerden uzak tutardım." Yanaklarım kızardı. "Oğlanlar seni rahatsız ederse bana haber ver de sana tüfeğimi ödünç vereyim."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi babam tereddütle.

"Ah, güven bana," dedi adam göz kırparak. "Üç kızım vardı ve gençliklerinde hiçbiri seninki kadar güzel değildi, yine de delikanlıları uzak tutmak için yapabildiğim tek şey buydu."

"Tamam," dedi babam. "Tavsiye için teşekkürler. Kahven soğuyor."

Adam bize veda etti, tekrar göz kırptı ve dimdik bir şekilde yerine doğru yürüdü. Dikkatimi doğruca önüme verdim. Gözümün kenarıyla baktığımda babamın da aynısını yaptığını görebiliyordum.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu sonunda.

Bir cevap beklemeden ayaklandı ve masanın üzerine, yarısı yenmiş tabaklarımızın yanına yirmi dolarlık bir banknot bıraktı. Arabaya binip park alanından çıkarken hiç göz göze gelmedik.

KASIM, ÜÇ YIL ÖNCE

Annem yanıma oturup ince battaniyenin altından bacağıma ovuştururken hastane yatağı gıcırdadı. Elma yanakları zoraki bir gülümsemeye gerilmişti ama gözlerine kadar ulaşmıyordu. Giysileri üzerinde çuval gibiydi; bu kadar kilo verdiyse, hastaneye yatırıldığımdan beri hiçbir şey yememiş olmalıydı.

“Danışmanla konuştum,” dedi. Aksanı benimkinden çok farklıydı, hafif ve müzikaldi.

“Ne hakkında?” diye sordum. Sesim bomboş çıkıyordu; düz ve renksizdi, hafifçe de olsa bir daha asla konuşmak istemememe sebep olacak şekilde derinleşmişti. Midem bir krampla büküldü.

“Eve dönmenin ne zaman güvenli olacağı hakkında. İşten izin alamadığımdan yalnız kaldığında yapabileceğin şeylerden endişe ettiğimi söyledim. Eğer eve gelirim ve seni öyle bulursam... Bunun üstesinden gelemem.” Açık sarı duvara gözlerini dikmiş bakarken sesi alçaldı.

“Danışman ne dedi?” Onunla birkaç gün evvel tanışmıştım. Bana ne derdim olduğunu sorduğunda bir not kâğıdına üç kelime yazmıştım, mide yıkama hortumu yüzünden boğazım hâlâ ağrıyordu.

“Senin sorununu çözmenin bir yolu olduğunu söyledi,” dedi annem. “Ama bunun ne olduğunu değil.” Bana dikkatle baktı.

“Ne derdim olduğunu söylersem eve dönmemi istemezsin,” dedim gözlerimi yere çevirerek. “Beni bir daha asla görmek istemezsin.” Haftalardır tek seferde kurduğum en uzun cümlelerdi. Sarf ettiğim çabadan boğazım ağrıdı.

“Bu mümkün değil,” dedi annem. “Tanrı’nın yarattıkları içinde oğluma duyduğum sevgiyi azaltabilecek bir şey yok.”

Bileğimi göğsüme doğru kaldırıp aşağıya baktım. Kolumdaki kimlik bilekliği, adımın Andrew Hardy olduğunu söylüyordu. Fark ettim ki eğer ölseymdim, mezar taşıma yazacakları isim Andrew olacaktı.

“Peki ya oğlun sana aslında kızın olduğunu söylerse?”

Annem bir an sessiz kaldı. Danışman için not kâğıdına yazdığım notu düşündüm. *Aslında kız olmalıydım.*

Sonunda gözlerini benimkilerle buluşturdu. Yüz ifadesi, yuvanlık ve kırmızı yanaklarına rağmen şiddetliydi.

“Beni dinle.” Eliyle bacağıma o kadar sıkı tuttu ki acı, zihni mi bulandıran ilaçların arasından kendini gösterdi. Sonrasında o konuştu, ben de dinledim. “Her şey, herkes, ölü bir evlattan daha iyidir.”

2. BÖLÜM

Lambertville Lisesi bir tepenin dibine yerleşmişti ve girişin etrafında birçok külüstür kamyonetle pikap dolmuştu. Küçük öğrenci toplulukları giriş kapısına yakın yerlerde dolanıyordu, oğlanlar açık açık aylaklık ederken kızlarsa sırtlarını dikleştirmiş ve çenelerini yukarı kaldırmışlardı; hepsinin yüzünden, bir insanın diğerine duyabileceği en şeffaf ilgisizlik ifadesi okunuyordu.

Önceki gece zar zor uyumuştum. Saat beş olduğunda denemekten vazgeçtim ve çikolata aromalı besleyici içeceğimle birlikte ilaçlarımı içtim: bedenimin daha feminen görünmesi ve vücudumun artık üretemediği testosteron hormonunun yerine geçmesi için kullandığım, tadı tebeşire benzeyen ve küçük mavi tabletler hâlindeki iki tane iki miligramlık estradiol hapı ve sakın kalmama yardımcı olan yuvarlak, beyaz ve balmumu gibi görünen bir tane on miligramlık Lexapro tableti.

Bakışlarımı ileriye diktim ve çift kanatlı kapıdan geçerken sürdüğüm gözaltı kapaticısının morarmış gözümde kalan sarı kalıntıları örtmesini umdum. İçeride zemin yeşil, kahverengi ve altın rengi beneklerle bezenmiş beyaz karolarla kaplıydı. Floresan lambalar öfkeyle vızıldıyordu fakat tüm hiddetlerine rağmen salon loştu. Vitrinler duvarları dolduruyordu ve her rafta amigoluk, bando takımı, beyzbol ve özellikle futbol kupaları sıralan-

mıştı; ödülleri o kadar eskiye gidiyordu ki takım fotoğraflarının yarısı artık sararmıştı. Kırmızı sınıf kapılarının üstünde soluk görünömlü sayılar vardı, bunları ders programımda günün ilk dersi için işaretlenmiş 118'e ulaşana dek takip ettim.

Bir düzineden fazla öğrenci üçerli dörderli gruplar hâlinde oturuyor ve onları koridordan duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyorlardı. Ben içeri girince oda sessizleşti. Kızlar bana bakıp hızla gözlerini kaçırdı fakat bazı erkekler yüzlerinde anlamlandıramadığım bir ifadeyle birkaç saniye daha gözlerini bana dikti.

Kendime bir yer bulmak için ilerlerken yüzlerden biri hâlâ bana dönüktü: Koyu renk, keskin gözleri ve dalgalı siyah saçları olan uzun boylu, zayıf bir çocuktü. Gözlerimiz buluştu ve midemin kalktığını hissettim. Yanında uzun boylu ve iri bir oğlan daha oturuyordu, saçları açık renkti ve burnu daha önce kırılmış gibi görünüyordu; kısılmış gözlerini ve alaycı yüz ifadesini bana doğrultmuştu. Alaycı görünen anlayamadığım bir şeyler söyledi ve arkadaşının yanaklarına bir kırmızılık yayıldı.

Kalbim durumu bildiklerini, delici gözleri olan oğlanın bir anlığına beni çekici bulduğunu ve arkadaşının bu yüzden onunla dalga geçtiğini haykırıyordu. Bu tarz bir senaryo yüzünden benim gibi kızlar öldürölüyordu. Araştırmamı yapmıştım. Bu tür olayların ne sıklıkla yaşandığını biliyordum. Kulağımın üzerindeki yarayı hissettim ve ameliyatımı geçirmiş olmama, birkaç yasal belge haricinde hiçbir şeyin geçmişimi gözler önüne sermeyeceğini bilmeme rağmen asla güvende olmadığını hatırladım.

Gözlerimi kucağıma çevirdim ve varlığımdan kurtulmaya çalıştım.

Kafeterya ve toplantı salonu aynı yerdü. Yuvarlak masaların her biri en fazla beş ya da altı kişilikti ve masaların yarısı sahnenin üzerindeydi. Yüksekteki yerler belli ki üçüncü ve dördüncü sınıflara ayrılmıştı.

Sahnedeki boş masalardan birine oturdum ve arkadaşım Virginia'nın önerdiği çizgi roman *Sandman*'i açıp önceki gece hazırladığım sebze sushileri çıkardım. Birkaç dakika sonra kaldığım yeri işaretledim ve kitabı çantama koymak için eğildim; tekrar başımı kaldırdığımda ilk dersteki siyah saçlı çocuğun karışımında oturduğunu gördüm.

"Selam," dedi. Arkadaşı kadar uzun boylu ve iri değildi ama kaslı kolları inceydi ve gevşek bir zarafetle hareket ediyordu. "Buraya oturmamda bir sakınca var mı?"

"Yok," dedim, kabalık ettiğimi çok geç fark ederek. "Yani benim için sorun yok, güzel."

"Arkadaşım Parker da öyle düşünüyor," diye cevap verdi.

"Efendim?" dedim neredeyse bir topak wasabiyle boğulurken. "Pardon." Sudan bir yudum almadan önce öksürdüm. "Çok acı."

"Lambertville'de sushiyi nereden buldun?" diye sordu öğle yemeğimden geriye kalanları işaret ederek.

"Ben yaptım," dedim, gergin bir biçimde yemek çubuklarımla oynarken.

"Vay canına!" dedi. "Bundan hiç haberim yoktu, yani... sushi yapılılabildiğinden."

"O kadar da zor değil," diye yalan söyledim annemin mutfak masasında pirinçlerin birbirine yapışmasını sağlamaya çalışarak geçirdiğim sayısız geceyi hatırlayarak. Geçişin stresi fazla gelmeye başladığında doktorlarım biraz ara vermemde ısrar etmişlerdi. Evde geçirdiğim o yıl başta eğlenceli görünmüştü, uzun bir yaz tatili gibiydi ama en nihayetinde sıkıntı kendini gösterdi. Ben öylece dikilirken dışarıda hayat akıp gidiyormuş ve gidecek bir yerim, konuşacak bir kimsem olmadan evimizde kapana kısılmışım gibi hissetmeye başlamıştım. Bir şekilde kendime bir uğraş bulmam gerekiyordu.

Şaşırmış görünüyordu. "Buradaki birçok aile için lüks bir yemek Meksika mutfağı yerine İtalyan yemeği sipariş etmektir. Bu arada adım Grant, hani merak ettiysen."

“Tamam,” dedim. Boynumun arkasında bir karıncalanma hissettim. “Ben de Amanda.”

“Seni yavan söz oyunlarımla boğduğum için özür dilerim, Amanda,” dedi. “İltifat etmek istemiştim ama artık bu tarz şeylerden sıkılmışsındır.”

“Neden öyle dedin?”

“Senin gibi bir kız?”

Gözlerimi kısıtım. *Senin gibi bir kız* derken neyi kastetmişti? Daha önce hissettiğim korku geri döndü. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Şimdi daha fazla iltifat etmem için bana fırsat yaratıyorsun,” dedi başını sallayıp gülerken. “İyi madem. İlk derste yanımda oturan ve burnu tuhaf çocuğu görmüş müydün?”

Yavaşça başımı sallayıp yutkundum.

“O, arkadaşım Parker. Sana çıkma teklif etmek istiyor ama kendisi koca bir ödle, bu yüzden onun yerine telefon numaranı almaya ben geldim.”

“Numaramı mı istiyorsun?” Ellerimi kucağıma koydum. Beynim patlayacak gibiydi. Grant gibileri, eğer gizlice bana zarar vermeyi tasarlamıyorlarsa benimle asla konuşmazdı. Yıllarca çok fazla esprinin, eşek şakasının ve yüzleşmenin yanlış tarafında olmuşum. Yüz kere, yüz farklı şekilde yere serilmişim. “Arkadaşın için.”

“Aynen,” dedi.

“Babam, şey, acayip kuralcıdır,” dedim. Lokantadaki adam ona taliplerim üzerinde kullanması için tüfeğini vermeyi önerdiğinde babamın yüzündeki bakışı düşündüm. Tümüyle yalan sayılmazdı. Kaşlarını çattı ve dirseklerinin üzerinde öne eğildi. Her nedense kendimi devam etmek zorunda hissettim. “Biraz karışık... Ben biraz karışığım.” Dudaklarımı sıktım ve burun deliklerimin genişlediğini hissettim. Çok fazla konuşmuşum.

“Tamam,” dedi Grant rahatça ve sandalyesinde geriye yaslandı. Bunu, o kömür gözlerin yüzümde gezindiği gergin, sessiz bir an izledi. O gözlerde tehdit değil, merak gördüm. Onun gibi bir

çocuğun, ben olmanın nasıl olacağını hiç anlayıp anlayamayacağını düşündüm. Liseyi hayatta kalman gereken bir yer olarak görmenin nasıl bir his olduğunu bilip bilmeyeceğini. Çünkü benim için bundan ibaretti: başa çıkılması gereken günler, takvimde çarpı atılması gereken kutular. Lambertville'e bir planla gelmiştim: Başımı önüme eğecek ve sessiz olacaktım. Mezun olacaktım. Güney'den olabildiğince uzak bir yerde üniversiteye gidecektim. Yaşayacaktım.

"Bil diye söylüyorum," dedi Grant ensesini ovalayarak, "Parker'a, kendisi gelip sorsa daha iyi geçeceğini söyledim. Fakat o benim dostum, anlarsın ya. Denemek zorundaydım. Götün tekidir, gerçi muhtemelen artık benim de öyle olduğumu düşünüyorsunuz."

"Düşünmüyorum," dedim. Eşyalarımı toplamaya başladım ve ellerimin titrediğini fark ettim. İçten olduğuna inanıyor ya da inanmak istiyordum ama geçen yıllar boyunca korku iliklerine işlemiştir ve mantığımı kullanarak ya da onu yok sayarak bastıramazdım. "Kendisi de gelse aynı şeyi söylerdim. Ben... Ben yapamam."

Grant'in yüzünden anlayamadığım bir ifade geçti. Ellerini ceplerine soktu ve ayağa kalktı. "Neyse, seninle tanışmak güzeldi, Amanda."

"Seninle de," dedim. Yanaklarım yanıyordu.

Grant elini salladı ve uzaklaştı. Birkaç adım sonra durup olduğu yerde döndü.

"Hangi kitap o?" dedi başıyla masayı işaret ederek.

"Sandman," dedim, korumacı bir tavırla elimi üzerine koyarken. "Çizgi roman."

"İyi midir?"

"Bence öyle," dedim.

"İyiymiş," dedi Grant ve tekrar başını sallayarak gitmek için arkasını döndü. Ellerimin titremesi kesildi ve soluğum yavaşladı fakat düşünmekten korktuğum bir sebepten ötürü kalbim hızla atmaya devam etti.

3. BÖLÜM

Pazartesi ve salı günleri son ders sanat dersiydi ve okulun en köşesindeki müzik binasında yapılıyordu. Dışarı çıktığımda kuru hava aniden çarpı ve tenim kurutma makinesinin altında tutulan bir ambalaj kâğıdı gibi hissettirdi.

Koca ahşap binaya ulaştığımda “Arkadan dolaş!” dedi bir kadının sesi. Sesi takip ettim ve çimlerde yalnız bir kız buldum. Oval güneş gözlüğü gözlerini gizliyor, parlak kırmızı rujlu soluk teniyle kontrast oluşturuyordu. Başının üçte birinde koyu kıllar büyürken kalan üçte ikisindeki kalın, koyu, dalgalı saçları bir hale oluşturuyordu.

“Sanat dersi mi?” dedi. Başımı sallayıp endişeli bir şekilde etrafa göz gezdirdim. Dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Öğretmen Nashville’de. Oğlu bir rafik kazasında elinin ağzına sıçtı.”

“Aman Tanrım!”

“Değil mi? O da bir müzisyen. Müzisyendi yani. Hey, hava bok gibi sıcak ve sen kalp krizi geçiriyormuş gibi görünüyorsun. Otursana. Benim adım Bee, bu arada.”

“Müdüre gitmemiz gerekmez mi?”

“Tanrım, hayır!” dedi çabucak. “Geçici bir öğretmen tutmayacaklar. Yeni bir öğretmen de tutmayacaklar. Şişko kıcımlı beden eğitimi dersine koyup hep yaptıkları gibi sanata ayrılan bütün

fonu atletizme aktaracaklar. Bu durumu sonuna kadar sömüre-
ceğim.”

Hafifçe başımı sallayıp oturdum. Kız kollarını genişçe yayıp
kendini geriye bıraktı.

“Sen yeni kız mısın?”

“Belli oluyor mu?” dedim ve dizlerimi birleştirdim.

“Burada haber hızlı yayılır.” Kolları ve bacakları terle parlı-
yordu, yüzünü gökyüzüne çevirmişti.

“Doğru. Pardon.”

“Özür dilemene gerek yok,” dedi, neredeyse hiç kımıldama-
dan.

“Üzgünüm,” dedim refleks olarak, ardından irkildim.

“Bana adını söylemediğinin farkında mısın?”

“Amanda,” dedim hızlıca. “Memnun oldum.”

“Tabii.” Eski ve yıpranmış Silver Age X-Men sefertasından bir
sarma sigara çıkardı. “Tüttürsem sorun olur mu?” Cevabımı bek-
lemedi.

“Ee...” dedi dumanlı bir konuşma balonu üflerken. Kokusu,
ağır bir fırtınada kalmış saman gibi, topraksı ve biraz ekşiydi.
“Nerelisin?”

“Smyrna,” dedim. “Babam boşandıktan sonra buraya taşın-
dı.”

“Babalar...” dedi. Verecek bir cevabım yoktu ama ya bunu
fark etmedi ya da umursamadı. “Bayağı havalısın, Amanda. Ben-
ce arkadaş olacağız.”

“Ne kadar havalıyım bilmiyorum,” dedim.

“Göreceğiz,” dedi Bee yarısı içilmiş otu sefertasına kaldırıırken
başını salladı. “Ah, göreceğiz.” Kıkırdayıp çimenlerin üzerine
uzandı ve gözlerini kapattı.

Yanına uzandım ve gözlerimi güneşten korumak için yukarı-
da tuttuğum *Sandman*’ı okumaya başladım. Kısa sürede hikâyeye
kapıldım. Dünyanın dört bir yanındaki insanlar uykuya dalıp bir
daha uyanmadıkça zaman mefhumumu yitirdim. Rüyalar Lordu,
hayatını yeniden inşa etmek için onlarca yıl kaldığı hapisneden

kaçmayı başardı. Uyuyanlar uyandıklarında kendilerini tanımadıkları bedenlerde buldular, güçsüz bir durumdayken maruz kaldıkları şiddetin sonuçlarını çekiyorlardı. Sonunda, Rüyalar Lordu cehenneme indiğinde kitabı kapatıp kenara koydum.

Oturdum, öğle sıcağı bir kalp atışı gibi çarpıyordu. Bir çeşit trans hâlinde, yarı uyur yarı uyanık hâldeki Bee'ye baktım. "Saat kaç bu arada?"

"Dört," dedi esneyerek ve kendini tekrar çimlere attı.

"Kahretsin!" dedim ve defterimi çantama tıktırmaya çalıştım. Ayağa kalktım, otobüslerin harekete geçerken çıkardığı tıslamayı duydum ve koşarak köşeyi dönünce neredeyse bomboş kalmış park alanıyla karşılaştım.

"Otobüsünü mü kaçırдың? Hay aksi!" dedi Bee. "Arayabileceğin kimsen var mı?"

"Babam altıya kadar gelemez."

"Ben seni götürürdüm," dedi. "Ama kafam güzelken araba kullanmıyorum ki şu an kafam çok ama çok güzel. Bir Ortaçağ cadısı kadar güzel kafam." Kendi şakasına sersem sersem güldü.

"O hâlde yürümem lazım," dedim.

"Ben yapmazdım," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Hava 45 derece. Sıcak çarpması bölgesi."

"Gençleri sıcak çarpmaz, değil mi? Yani, mantıken insanlar klimadan önce de güneyde yaşıyordu, değil mi?"

"Kendin kaşındın," dedi tembelce elini sallayarak. "Ölmezsen görüşürüz."

Emniyet şeridinden yürürken sırtımdan aşağı ter süzülüyordu. İlk yarım saatin sonunda dokuz kilometrelik yolun üç kilometresini yürümüştüm ama nefes nefese kalmıştım ve ayaklarımı sürüyordum. Babamı aramayı düşündüm ama daha ilk günden onu rahatsız etmek istemiyordum. Bir kilometre daha yürüdüm ama dizlerim ağrıyordu ve dikenlerin çizdiği çıplak ayak bileklerim yanıyordu. Dilim kurumuştü ve başım zonklamaya başlamıştı.

Yanımdan hızla geçip giden, ardından yanımdaki emniyet şeridinde durmak için geri gelen siyah arabayı zor fark ettim.

Pencere açıldı ve kısa, koyu renk saçları olan solgun bir kız dışarı doğru eğildi. "Götüreyim mi?"

"Yok," diye geveledim. "Kimseyi uğraştırmak istemem."

Arka koltukta oturan birine döndü. "Ne dediği umurumda değil, Chloe, bayılmadan önce arabaya binmesini sağla yeter."

Kızıl, kıvrırcık bir saç yelesi ve çilleri olan bir kız, parlak ışıkta gözlerini acıyla kısarak ortaya çıktı. Düğmeleri göğsüne kadar açık ve kolları kıvrılmış ekose bir iş gömleği giymişti. Tek kelime etmeden beni kolumdan yakaladı ve arka koltuğa doğru sürükledi.

"Cidden gerek yok," dedim bitkince ama klimadan yüzüme soğuk hava çarpınca gözlerimi kapattım. "Umarım adam kaçırılmıyorsunuzdur."

"Seni kaçırıyoruz," dedi sarı saçları ve masum gözleri olan minyon kız ön koltuktan, kaşlarını endişe ile çatmıştı.

"Akli şimdi başına gelir," dedi sürücü, tekrar yola çıkarken. "Kıza biraz su ver."

"Benim adım Anna," dedi sarışın kız. Heyecanlı bir şekilde bana elini sallarken tek gözümü açıp ona baktım. "Hangi kiliseye gidiyorsun?"

"Ona bakma sen," dedi sürücü. "Tanıştığı herkese ilk bunu sorar. Ben Layla. Çilli olan da Chloe."

"Amanda," dedim.

Kızıl saçlı kız başını salladı ve emniyet kemerini tekrar takarken, "Selam," dedi.

"Bir kişinin inancı onun hakkında çok şey anlatır," diye devam etti Anna. "Bir sohbet başlatmak için iyidir."

"Açıkçası artık kiliseye gitmiyorum." Kiliseye gitmeyeli ne kadar zaman geçtiğini hatırlayınca kendimi suçlu hissettim ama Tanrı'nın nedenini anlayacağını umuyordum. "Eskiden Atlanta civarındaki Kalvari Baptist Kilisesi'ne giderdim."

Anna ellerini ırdı ve oturduğu yerde zıpladı. Diğer kızlar gözlerini devirirken, "O bir Baptist!" dedi sevinçle.

"Bu kasabada Baptist olmayan kaç kişi tanıyorsun?" dedi Layla. "Tüm güneyde kaç kişi tanıyorsun?"

"Bazı Lutheryenler tanıyorum," diye karşı ıktı Anna omuzlarını dikleştirerek.

"Al." Chloe çantasından bir şişe su verdi. Çatlak bir sesle teşekkür ettim ve şişenin yarısını tek seferde içerken enemle tiş rt me su döktüm.

"A mısın?" diye sordu Layla,  n koltuktan bana doğru dönerek. "Bahse varım atır. Hadi bir şeyler atıştıralım."

Cafcaflı neon harflerle A DAN'IN YERİ yazan bir tabela, göz kamaştıran bir kromla kaplanmış ve 1950'lerden kalma bir yerin hemen üstünde asılı duruyordu. Arabadan inince ilk defa Layla ve Anna'ya doğru dürüst bakabildim. Layla benim kadar uzundu, siyah saçları ve bembeyaz bir teni vardı. Anna ise ancak Chloe'nin omzuna geliyordu; uzun, ışıl ışıl, sarı saçları kırmızı  ncil Kampı tişörtünün altına doğru dökülüyordu.

İçeride *Grease* ve *Asi Gençlik* gibi filmlerin çerçevelenmiş afişleri iki arka duvara asılmış, sahte deri ciltli ve plastik kapaklı menüler masaya bırakılmıştı.

Garson siparişlerimizi getirirken telefonumu kontrol ettim ve şarjının bittiğini fark ettim. Babama gecikeğimi haber vermek için diğer kızlardan birinin telefonunu ödünç istemeyi düşündüm ama sonra tereddüt ettim. H l  o işten dönmeden önce eve ulaşabilirdim ve ona daha ilk günden otobüsü kaçırdığımı söylemek istemiyordum.

"Her neyse," dedi Layla bir tören edasıyla. "Perşembe günü bir futbol maçı var." Bana doğru döndü. "Geliyorsun, değil mi?"

"Ah, evet!" diye katıldı Anna.

"Spordan pek hoşlanmam," diye omuz silktim.

"Ama en iyi defans oyuncumuz sana abayı yakmış," diye yantıladı Layla cilveli bir gülümsemeyle.

“Kim?”

“Parker,” dedi Chloe. “Onu tanıyor musun?”

“Ah, onu tanıyor,” dedi Layla kaşlarını bilmiş bilmiş kaldıracak.

“Ta-tanımıyorum,” diye kekeledim.

“Aptala yatmanın manası yok,” dedi Layla, bir patates kızartmasını parmaklarının arasında bir sigara gibi dikkatlice tutuyordu. “O ve Grant biyoloji dersinde yanımda oturuyor. Grant’i nasıl geri çevirdiğin hakkında konuştuklarını duydum.”

Grant’in rahat gülümsemesini hatırlayınca yanaklarım kızardı. “Öyle olmadı,” dedim başımı sallayarak. Bir an Grant kendisiyle çıkmamı teklif etse cevabımın ne olacağını düşündüm.

“Ona işkence etmeyi kes,” dedi Anna. Bana döndü. “Ee, Lambertville’i nasıl buldun? Sana iyi davranıyorlar mı?”

“İyiydi,” dedim. “Yani, şimdiye dek sadece beş kişiyle tanıştım, siz ve Grant dahil.”

Anna gülümsedi. “Beşinci kim?”

“Adı Bee. Sanat dersinde beraberiz.”

Kızlar birbirine hızlı bir bakış attı, gözleri buluştu ve hemen ardından hızla ayrıldı.

“Bee’de yanlış olan ne?” diye sordum.

“Hiç,” dedi Chloe.

“Küçük dozlarda eğlencelidir,” dedi Layla. “Küçüğün altını çizerim.”

İçeğimin kalan son damlalarını içtim, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Tanrım, sürtüğün tekiyim!” dedi Layla bir an sonra. “Kiminle istersen onunla takıl. Daha yeni tanıştık! Ama ne zaman istersen bizimle takılabilirsin.”

Hesap geldiğinde benim ödememe izin vermediler. Kendimi, annemin yıllar boyu hiç düşünmeden canlandırdığını gördüğüm bir güney ritüelinin içinde hissettim: Ödemeyi öner, reddetsinler, paranı çıkar ve ısrar et, yine reddetsinler, sonra da kabul et. Keşke tüm sosyal etkileşimlerin böyle açık kuralları olsaydı.

Yirmi dakika sonra bir japonsarmaşığı altında boğulmuş, hayal gücünden yoksun bronz tuğlalardan oluşan apartmanımızın önünde durduk.

“O hâlde maça geliyorsun, değil mi?” diye sordu Anna.

Ağustosböcekleri artan akşam karanlığında ısrarla ötüyordu. Bir keresinde hayatlarının çoğunu yeraltında geçirdiklerini ve erişkinliğe ulaştıklarında sadece son günlerini yaşamak için ortaya çıktıklarını okumuştum. Ben de mi öyle olacaktım? Hayatımın daha iyi kısmını yerin altında yaşayacak, dünyayı görmek için hiç dışarı çıkmayacak mıyım?

Arabanın motoru çalışırken hepsi de bana umutla bakıyordu. Sonunda, “Orada görüşürüz, kızlar,” dedim.

Layla neşeyle kornaya bastı ve uzaklaştılar.

Araba virajda kaybolduktan sonra cayır cayır yanan park alanında tek başıma dikildim. Saat altıyı geçiyordu ve babam bir süre önce eve dönmüş, nerede olduğumu merak etmiş ve bana ulaşamamış olmalıydı. Evde beni her ne bekliyorsa görmezden gelmek, gece yarısına dek ortalarda dolanıp o uykuya daldığında içeri sızmak istedim ama hava akşam karanlığında bile dayanılmaz derecede sıcaktı.

Merdivenleri çıktım, anahtarımın kilidi açtım ve içeri adım attım. Karanlık, yaşayan bir varlık gibi içeriyi dolduruyordu. Balkonun jaluzilerinden içeri bir güneş ışını sızıyor ve oturma odasını delip geçiyordu, altından denizde kırmızı toz tanecikleri yüzüyordu.

“Neredeydin?” Babam ışığa doğru yürüdü, sesi keskindi.

“Özür dilerim,” dedim sessizce.

“Özür dilerim bir yer değil.”

“Bazı arkadaşlarımlaydım,” dedim yere bakarak. “Otobüsü kaçırdım.”

“Eve gelip seni bulamayınca defalarca aradım durdum. Çok endişelendim.”

Konuşmaya başladım, boğuldum ve derin bir nefes aldım. “Daha evvel hiç endişelenmemiştin.” Hastanede uyanıp da hâlâ hayatta olduğumu fark ettiğim günleri hatırladım. Hemşirelerden, annemden ve televizyondan başka yanımda duracak kimse- nin olmadığını hatırladım; arkadaşım yoktu, ailem yoktu, babam yoktu. Hayatımda ilk kez yaşamamı ya da ölmemi hiç umursamadığımdan şüphelendiğimi hatırladım.

Yumruklarımı sıkıp ona baktım. “Hiç mektup bile yollamadın. Neredeyse ölüyordum ve sen ortada yoktun.”

“Ne söylememi istiyordun?”

“Herhangi bir şey.”

İçini çekti, ardından nefesini uzun ve yavaş bir biçimde verdi.

“Ne yapacağımı bilemiyordum, tamam mı?” dedi kaşlarını ovuşturarak. “Bir bebeği ilk nefesini alırken ellerinde tutuyorsun, ona uyusun diye ninni söylüyorsun, ağladığında sallıyorsun, sonra bir saniyelğine gözünü üzerinden ayırıyorsun ve bebeğin artık yaşamak istemiyor. Sen benim *çocuğumsun*.”

“Ben senin *kızınım*,” diye fısıladım. “Bu konuda da söyleyecek bir şeyin yok.”

Dışarıdaki yoldan bir tır geçti, ardında bıraktığı boğuk vızıltı aramızdaki sessizlikte gürültüydü. “Seni endişelendirdiğim için kusura bakma. Bir daha olmaz.” Yanından geçip odama gittim ve kapıyı kapattım.